

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/95/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010233
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3814010233.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Ondreja Gáboríka na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. augusta 2014 prejednal odvolanie obžalovaného

V. M.,

nar. XX.XX.XXXX, bytom K., t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Ilava,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 3T/63/2014 zo dňa 02. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný V. M. u z n á v a v i n n ý m z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a § 127 ods. 4 Tr. zák., pretože

dňa 10.02.2014 v čase od 15.41 hod. počas telefonického rozhovoru v Handlovej z tel. č. XXXX/XXX XXX, ktoré patrí sestre obžalovaného - poškodenej O. M., na tel. č. XXXX/XXX XXX, ktoré patrí obžalovanému, sa jej obžalovaný vyhrážal takým spôsobom, že jej do telefónu uviedol: „ ... že ich všetkých vyzabíja ...“, pričom myslel poškodenú O. M. a matku W. M., ktorá bola počas tohto telefonického rozhovoru pri svojej dcére, pričom obvinený týmito slovami u poškodených W. a O. M. vzbudil dojem, že svoje vyhrážky zabitím naozaj vykoná,

t e d a

inému sa vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe.

Z a t o s a obžalovaný o d s u d z u j e :

Podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. s použitím §§ 38 ods. 2, 49 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 10 (desať) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný V. M. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr.zák. s poukazom na ustanovenie §§ 139 ods. 1 písm. c/, 127 ods. 4 Tr.zák., pretože dňa 10.2.2014 v čase o 15.40 hod. počas telefonického rozhovoru z telefónneho čísla XXXX XXX XXX, ktoré používal obžalovaný, na telefónne číslo XXXX XXX XXX, ktoré patrí jeho sestre - poškodenej O. M., ktorá sa v tom čase nachádzala v meste Handlová, v priestoroch pred Obchodným domom Billa, sa jej vyhrážal takým spôsobom, že jej do telefónu uviedol: „...že ich všetkých vyzabíja...“, pričom myslel poškodenú O. M. a matku obžalovaného W. M., ktorá bola s poškodenou v jednej miestnosti, pričom obvinený svojím konaním vzbudil u poškodených W. a O. M. dojem, že svoje vyhrážky zabitím naozaj vykoná.

Bol za to odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr.zák. s použitím §§ 37 písm. m/, 38 ods. 4 Tr.zák. k trestu odňatia slobody na 16 mesiacov nepodmienečne, pre výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré zahŕňalo do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Obžalovaný následne odvolanie písomne zdôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Obhajca najmä poukázal na rozpory vo výpovediach poškodených O. M. a W. M. ohľadne miesta, kde sa nachádzali v dobe, keď sa im mal obžalovaný telefonicky vyhrážať. Namietal tiež, že poškodená O. M. na hlavnom pojednávaní uviedla, že v skutočnosti nemala obavu o svoj život, pričom ihneď ani nepodala trestné oznámenia a toto podala až dodatočne. Obžalovaný pritom ani nechcel telefonicky komunikovať s poškodenými a posielal im len SMS. Predchádzajúce odsúdenie pritom nesúvisí s touto trestnou vecou. Obhajca taktiež poukázal na zmätočnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa v tom, že v skutkovej vete rozsudku je uvedené miesto v Handlovej, odkiaľ poškodená O. M. telefonovala „ ... pred Obchodným domom Billa ...“ a súčasne je tu uvedené, že obidve poškodené sa v tej dobe nachádzali „ ... v jednej miestnosti ...“. Napokon obhajca uviedol, že súd prvého stupňa rozhodol v rozpore so zásadou „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa zmeniť tak, aby bol obžalovaný v plnom rozsahu oslobodený spod obžaloby.

Na verejnom zasadnutí prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla na základe vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr.por. v celom rozsahu s tým, aby odvolací súd sám podľa § 322 ods. 3 Tr.por. uznal obžalovaného vinným podľa obžaloby a aby tomuto za súčasného použitia § 49 ods. 2 Tr.por. uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby.

Odvolací súd podľa § 317 ods. 1, 2 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytýkaná žiadna chyba, pričom ani odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

K skutkovým zisteniam senát odvolacieho súdu poukazuje predovšetkým na to, že ako v obžalobe prokurátora, tak aj v rozsudku súdu prvého stupňa sa nachádzajú skutkové nepresnosti, týkajúce sa, ako miesta, kde sa nachádzali poškodené v dobe „výhražného“ telefonátu, tak aj okolnosti, z ktorého telefónu bolo volané. K tejto druhej skutkovej okolnosti aj senát odvolacieho súdu na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie oboznámením časti výpisov hovorov (Telefonica O2 Slovakia, s.r.o.), kde na č.l. 52 vyšetrovacieho spisu sa nachádza nasledovný výpis: „volajúci +XXX XXX XXX XXX, volaný +XXX XXX XXX XXX, dátum a čas 2014-02-10, 15.53:35, dĺžka trvania hovoru 560 sekúnd“.

Pokiaľ ide o miesto, kde sa poškodené nachádzali v čase „telefonátu“, tu je potrebné uviesť, že poškodená O. M. v prípravnom konaní vo výpovediach neuvádzala miesto, kde sa v dobe telefonátu nachádzala a až pri konfrontácii s obžalovaným v prípravnom konaní uviedla, že bola spolu s matkou vonku. Na hlavnom pojednávaní táto svedkyňa konkretizovala toto miesto tak, že to bolo v priestoroch

pred Obchodným domom Billa. Naproti tomu jej matka W. M. v prípravnom konaní (na hlavnom pojednávaní odmietla vypovedať) opakovane uviedla, že predmetný telefonát sa uskutočnil v byte jej dcéry (ul. J. XXXX/XX, K.). Za takejto dôkaznej situácie, rozpory „o mieste“ zostali neodstránené, pričom navyiac obhajca správne poukázal aj na ďalšiu logickú nepresnosť, keď súčasne poškodené nemohli byť „vonku“ a spolu v jednej „miestnosti“.

Taktiež v obžalobe aj rozsudku súdu prvého stupňa je nesprávne uvedené, že predmetný telefonát sa uskutočnil tak, že obžalovaný volal svojej sestre. Z výpovede poškodenej O. M., ako aj z vyššie uvedeného „výpisu“ pritom jednoznačne vyplýva, že obžalovanému volala jeho sestra z telefónneho čísla XXXX XXX XXX na telefónne číslo XXXX XXX XXX.

Odvolací súd však zároveň poukazuje na to, že tieto skutkové nepresnosti nič nemenia na tom, že sa predmetný telefonát uskutočnil. Z výpovedí obidvoch poškodených pritom zhodne vyplýva, že ich brat, resp. syn použil na ich adresu vyhrážku zabitím. Rozpory vo výpovediach poškodenej O. M. (ani ohľadne miesta), pritom zistené neboli. Pokiaľ aj matka obžalovaného uvádzala nesprávne miesto telefonátu, tu treba prihliadnuť aj na jej vyšší vek, pričom v predmetnom čase dňa 10.02.2014 boli obidve poškodené najprv v byte W. M. (ul. B. XXX/XX), potom na polícii a napokon v byte O. M. (ul. J. XXXX/XX). Z uvedeného potom nevyplývajú žiadne také rozpory, pre ktoré by ich tvrdenia ohľadne „obsahu“ telefonického rozhovoru s obžalovaným mali byť pravdivé. Svedkyňa O. M. pritom na hlavnom pojednávaní aj vieryhodne vysvetlila, prečo trestné oznámenie podali až na druhý deň.

K obhajcom namietaným obavám poškodených, senát odvolacieho súdu uvádza, že síce poškodená sestra obžalovaného uviedla na hlavnom pojednávaní, že sa obžalovaného nebojí, bolo to však v kontexte, že by sa nachádzala vo svojom byte, od ktorého ako na hlavnom pojednávaní uviedla táto poškodená, obžalovaný nemá kľúče. Jednoznačne však „obidve“ poškodené svoje obavy „o život“ odvodzovali, jednak od slov obžalovaného, ako aj z jeho predchádzajúceho správania, keď matka obžalovaného nielenže už bola predmetom jeho útoku, ale aj svedkom, ako dokonca fyzicky napadol príslušníkov PZ pri služobnom zákroku. Za to bol obžalovaný už právoplatne dosúdený trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 0T/12/2014 - právoplatný dňa 01.02.2014 pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr.zák. k podmienenému trestu odňatia slobody. Aktuálnej trestnej činnosti sa pritom obžalovaný dopustil v skúšobnej dobe tohto podmieneného odsúdenia.

Za tejto situácie, keď obidve poškodené poznali obžalovaného a vedeli „čoho je schopný“, je možné stotožniť sa s právnym názorom súdu prvého stupňa v tom, že obžalovaný sa poškodeným vyhrážal takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu. Okrem slovného obsahu vyhrážky pre takýto záver svedčia okolnosti prípadu, ako aj osoba páchatel'a. Je nepochybne rozdiel, či ide o jednorazové, náhodilé slovné vyhrážanie, alebo či takéto vyhrážanie urobí osoba v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, prakticky za obdobný trestný čin.

Z takto rozvedených dôvodov odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr.por. sám vo veci rozhodol odsudzujúcim rozsudkom. Odvolací súd pritom odstránil nepresnosti týkajúce sa skutkového stavu, pričom výrok o právnej kvalifikácii urobil rovnaký ako súd prvého stupňa. Tento výrok pritom súd prvého stupňa inak aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Vo výroku o treste senát odvolacieho súdu však na rozdiel od súdu prvého stupňa nepoužil ustanovenie § 37 písm. m/ Tr.zák. o priťažujúcej okolnosti a ani na toto nadväzujúce ustanovenie § 38 ods. 4 Tr.zák. o zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby. V predmetnom prípade, ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, bolo pri ukladaní nepodmienečného trestu odňatia slobody prihliadnuté na ustanovenie § 49 ods. 2 Tr.zák. Podľa tohto ustanovenia Trestného zákona nemožno páchatel'ovi výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložiť, ak odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Predmetné podmiennečné odsúdenie však súd prvého stupňa vzal do úvahy aj pri zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr.zák. Senát odvolacieho súdu je toho právneho názoru, že v takomto prípade dochádza k dvojitému pričítaniu v neprospech páchatel'a tej istej okolnosti (predchádzajúce odsúdenie), ktoré sa raz prejaví vo zvýšení dolnej hranice trestnej sadzby (§ 38 ods. 4 Tr.zák.) a druhýkrát v uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody (§ 49 ods. 2 Tr.zák.). V tomto prípade povinnosť uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody je podľa názoru odvolacieho súdu pre páchatel'a nepriaznivejšia, ako zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby

odňatia slobody o jednu tretinu. Preto odvolací súd pri rozhodovaní o treste vychádzal len z trestnej sadzby odňatia slobody uvedenej v Osobitnej časti Trestného zákona (6 mesiacov až 3 roky) a uložil obžalovanému trest odňatia slobody na 10 mesiacov nepodmienečne, vychádzajúc len z ustanovenia § 49 ods. 2 Tr.zák. Výkon tohto trestu odňatia slobody považuje odvolací súd najmä na nápravu páchatela za dostatočný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.